

Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych

Szczegóły orzeczenia

III SA/Łd 1196/13 - Wyrok WSA w Łodzi

Data orzeczenia	2014-04-01	<i>orzeczenie nieprawomocne</i>
Data wpływu	2013-11-20	
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi	
Sędziowie	Monika Krzyżaniak /przewodniczący sprawozdawca/	
Symbol z opisem	6038 Inne uprawnienia do wykonywania czynności i zajęć w sprawach objętych symbolem 603	
Hasła tematyczne	Ruch drogowy	
Skarżony organ	Samorządowe Kolegium Odwoławcze	
Treść wyniku	Uchylono decyzję I i II instancji	
Powołane przepisy	Dz.U. 2012 poz. 1137 art. 84 ust. 3 pkt 2 <i>Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym - tekst jednolity</i>	

SENTENCJA

Dnia 1 kwietnia 2014 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi – Wydział III w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA Ewa Cisowska – Sakrajda, Sędziowie Sędzia WSA Monika Krzyżaniak (spr.), Sędzia WSA Małgorzata Łuczyńska, , Protokolant Sekretarz sądowy – Dorota Czubak, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 marca 2014 roku sprawy ze skargi Z. G. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł. z dnia [...] r. nr [...] w przedmiocie cofnięcia uprawnienia do wykonywania badań technicznych pojazdów 1. uchyła zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję Prezydenta Miasta Ł. z dnia [...] r. znak [...] 2. orzeka, że zaskarżona decyzja nie podlega wykonaniu do dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku; 3. zasądza od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł. na rzecz Z. G. kwotę 200 (dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ł. decyzją z dnia [...] r., nr [...] wydaną na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 267), art. 84 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 267 ze zm.), art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tj. Dz. U. z 2001 r. Nr 79

poz. 856 ze zm.), utrzymało w mocy decyzję Prezydenta Miasta Ł. z dnia [...] r., nr [...] orzekającą o cofnięciu Z. G. uprawnienia nr [...] do wykonywania badań technicznych pojazdów, udzielonego przez Prezydenta Miasta Ł. w dniu [...] r. oraz zobowiązującą do zwrotu oryginału dokumentu uprawnienia.

W sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 7 listopada 2012 r. organ I instancji powziął wiadomość, że Z. G., diagnosta zatrudniony w Okręgowej Stacji Kontroli Pojazdów [...] w Ł., przeprowadził w dniu 23 października 2012 r. badanie techniczne pojazdu marki Opel Insignia nr VIN [...], zakończone wynikiem pozytywnym oraz wyznaczeniem następnego terminu badania, pomimo, że w/w pojazd podczas badania nie posiadał tablic rejestracyjnych. Powyższe wynika z posiadanej przez organ kserokopii zaświadczenia o przeprowadzonym badaniu technicznym samochodu nr [...], w którym w pozycji "nr rejestracyjny" widnieje zapis "BEZTABLIC".

W związku z powyższym w dniu 12 grudnia 2012 r. Prezydent Miasta Ł. wszczął postępowanie administracyjne w przedmiocie cofnięcia Z. G. uprawnienia do wykonywania badań technicznych. Jednocześnie organ wezwał stronę do złożenia wyjaśnień.

W odpowiedzi na wezwanie, w dniu 27 grudnia 2012 r. do akt sprawy strona złożyła niepodpisane opracowanie sporządzone przez Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Komunikacji RP w K. oraz A., w sprawie okresowego badania technicznego pojazdu przeprowadzonego po raz pierwszy przed pierwszą rejestracją na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i dodatkowego badania technicznego w sytuacji braku tablic rejestracyjnych na pojeździe. Kolejnym pismem z dnia 21 stycznia 2013 r. strona złożyła dodatkowe wyjaśnienia oraz przedstawiła pisemne upoważnienie do zadysponowania złożonym opracowaniem, podpisane przez jednego z współautorów – G. K..

W dniu 29 marca 2013 r. pracownicy organu administracji przeprowadzili kontrolę w Stacji pojazdów [...] w Ł., z której sporządzono protokół nr [...]. Do protokołu załączono wydruk z rejestru badań technicznych pojazdów wykonanych w kontrolowanej stacji, zawierający badanie techniczne pojazdu marki Opel Insignia nr VIN [...], zapisane w przedmiotowym rejestrze pod numerem [...] oraz duplikat zaświadczenia o przeprowadzonym badaniu technicznym w/w pojazdu.

Decyzją z dnia [...] r. Prezydent Miasta Ł. orzekł o cofnięciu Z. G. uprawnienia do wykonywania badań technicznych pojazdów nr [...] oraz zobowiązał w/w do zwrotu oryginału upoważnienia w terminie 7 dni. W treści uzasadnienia organ wskazał, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, bezspornym jest, iż diagnosta w dniu 23-10-2012 r. dopuścił do ruchu pojazd marki Opel Insignia o nr identyfikacyjnym (VIN) [...], uprzednio zarejestrowany w dniu 1-12-2010 r. w Republice Federalnej Niemiec, w sytuacji gdy pojazd

ten w chwili okresowego badania technicznego nie posiadał tablic rejestracyjnych. Fakt ten został potwierdzony w zaświadczeniu o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu nr [...], w treści, którego diagnosta określił wynik okresowego badania technicznego tego pojazdu jako pozytywny.

Mając powyższe na względzie organ stwierdził, że diagnosta wydał przedmiotowe zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu niezgodnie z przepisami, bowiem dopuszczając do ruchu pojazd uprzednio zarejestrowany za granicą, który na okresowym badaniu technicznym nie posiadał tablic rejestracyjnych, w sposób nie budzący jakichkolwiek wątpliwości naruszył dyspozycję cytowanego wyżej art. 71 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz § 2 ust. 3, ust. 4 pkt 2, ust. 5 i § 6 ust. 2 rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26-06-2012 r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach, jak również pkt 0.1 lit. a) działu 1 załącznika nr 1 do ww. rozporządzenia.

Odwołując się od powyższej decyzji Z. G. zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności:

- art. 32 Konstytucji RP poprzez pominięcie okoliczności, że przepisy rozporządzenia Ministra Transportu Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tym badaniu, w kwestii pojazdów sprowadzanych z zagranicy bez ważnego badania technicznego zawierają pewne błędy i są sprzeczne z ustawą Prawo o ruchu drogowym;
- art. 84 ust. 3 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że wystawienie przez skarżącego zaświadczenia o przeprowadzonym badaniu technicznym samochodu sprowadzonego z zagranicy, zakończonym wynikiem pozytywnym i dokładnie odzwierciedlającym stan faktyczny poprzez zawarcie informacji, że pojazd nie posiada tablic rejestracyjnych, mieści się w hipotezie powołanego przepisu;
- art. 71 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że wydanie zaświadczenia z badania technicznego z wynikiem pozytywnym samochodu osobowego sprowadzonego z zagranicy jest tożsame z dopuszczeniem pojazdu do ruchu;
- § 2 ust. 3, ust. 4 pkt 2, ust. 5, § 6 rozporządzenia Ministra Transportu Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tym badaniu poprzez przyjęcie, że wykonanie okresowego badania technicznego pojazdu

sprowadzonego z zagranicy, który został tam wyrejestrowany i tym samym nie jest zobligowany do posiadania tablic rejestracyjnych jest dokładnie takie same jak badanie okresowe pojazdu zarejestrowanego na terytorium RP.

Ponadto, skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 i art. 77 K.p.a. poprzez niewystarczające ustalenie stanu faktycznego sprawy i zebranego materiału dowodowego.

Pismem z dnia 26 czerwca 2013 r. stanowiącym uzupełnienie wniesionego odwołania strona rozszerzyła podniesiony zarzut naruszenia wskazanych przepisów rozporządzenia Ministra Transportu Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r. o zarzut błędnego przyjęcie przez organ I instancji, że diagnosta samochodowy jest zawsze zobowiązany do określenia na zaświadczeniu o przeprowadzonym badaniu technicznym usterki istotnej. Wskazał, że potwierdzeniem faktu, iż brak tablic rejestracyjnych nie powinien każdorazowo skutkować negatywnym wynikiem badania technicznego jest zapis zamieszczony przed tabelą załącznika nr 1 do w/w rozporządzenia. W ocenie skarżącego tablica rejestracyjna jest doposażeniem pojazdu mającym na celu jego oznaczenia. Nie stanowi natomiast dokumentu czy znaku identyfikacyjnego pojazdu.

Zaskarżoną decyzją Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ł. utrzymało w mocy decyzję organu I instancji. Powołując przepis art. 84 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym organ odwoławczy wskazał, że starosta cofa diagnoście uprawnienie do wykonywania badań technicznych, jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli, o której mowa w art. 83 ust. 6 stwierdzono: 1) przeprowadzenie przez diagnostę badania technicznego niezgodnie z określonym zakresem i sposobem wykonania; 2) wydanie przez diagnostę zaświadczenia albo dokonanie wpisu do dowodu rejestracyjnego pojazdu niezgodnie ze stanem faktycznym lub przepisami. Kolegium wskazało, że co prawda w dacie wydania decyzji organu I instancji przepis art. 83 nie zawierał ustępu 6, niemniej jednak powołując się na orzecznictwo sądów administracyjnych wskazało, że dokonując oceny przesłanek określonych w art. 84 ust. 3 ustawy, odnieść się należy do kontroli, o której mowa w art. 83b ust. 2.

Dalej Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ł. powołało przepis § 2 ust. 1 pkt 1 lit. b rozporządzenia Ministra Transportu Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach (tj. Dz. U. z 2012 r. poz. 996) zgodnie z którym zakres okresowego badania technicznego pojazdu obejmuje identyfikację pojazdu, w tym sprawdzenie prawidłowości oznaczeń i stanu tablic rejestracyjnych pojazdu. Załącznik nr 1 do w/w rozporządzenia opatrzony tytułem "Wymagania Dotyczące Kontroli Oraz Wytyczne Dotyczące Usterek Podczas Przeprowadzanego Badania Technicznego Pojazdu" w pozycji 01 określa jakie usterki skutkują uznaniem stanu technicznego

za niezadawalający, w tym min. za taką usterkę uznaje się brak tablicy/tablic lub jej/ich mocowanie grozi odpadnięciem. Jednocześnie ustawodawca określił tę usterkę za istotną. Natomiast przepis § 6 ust. 2 powołanego rozporządzenia stanowi, że w przypadku stwierdzenia w pojeździe usterek istotnych, uprawniony diagnosta zamieszcza wpis o nich w zaświadczeniu o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu i określa wynik badania technicznego jako negatywny.

Organ odwoławczy wskazał, że w niniejszej sprawie bezsporne jest, iż skarżący dokonał okresowego badania technicznego przedmiotowego pojazdu zakończonego wynikiem pozytywnym, pomimo braku tablic rejestracyjnych tego pojazdu.

Odnosząc się do argumentacji skarżącego, co do braku wpływu na bezpieczeństwo ruchu drogowego samego faktu nieposiadania przez pojazd tablic rejestracyjnych Kolegium uznało, że nie ma ona wpływu na wynik rozpatrywanej sprawy. Rolą diagnosty jest bowiem realizowanie obowiązujących przepisów prawa, a nie ich ocena.

Wydanie zaświadczenia o przeprowadzonym badaniu technicznym przedmiotowego pojazdu z wynikiem pozytywnym niewątpliwie nastąpiło, zdaniem organu, z naruszeniem § 6 ust. 2 rozporządzenia. Tym samym zasadnym było cofnięcie Z. G., na podstawie art. 84 ust. 3 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym uprawnienia do wykonywania badań technicznych pojazdów i zobowiązanie strony do zwrotu oryginału dokumentu uprawnienia.

Kolegium wskazało także, że poza oceną organu odwoławczego pozostaje zasadność ustanowienia przez ustawodawcę instytucji cofnięcia diagnoście uprawnienia do wykonywania badań technicznych pojazdu. Decyzja wydana na podstawie art. 84 ust. 3 powołanej ustawy należy do kategorii decyzji związanych, co oznacza, że w przypadku wystąpienia ustawowych przesłanek określonych w tym przepisie, organ administracji jest zobowiązany do jej wydania.

Odnosząc się do zarzutów odwołania, co do naruszenia przepisów postępowania, Samorządowe Kolegium Odwoławcze uznało je za bezzasadne. Zaskarżona decyzja organu I instancji wydana bowiem została po uprzednim zgromadzeniu i wnikliwej ocenie materiału dowodowego. W kwestii podniesionego zarzutu naruszenia art. 32 Konstytucji RP organ odwoławczy wskazał, że nie jest organem właściwym do weryfikacji zgodności przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym z Konstytucją RP. Wyrażona w art. 7 Konstytucji RP oraz w art. 6 K.p.a. zasada praworządności zobowiązuje organy administracyjne do przestrzegania wszystkich obowiązujących przepisów prawa. Organy mają bowiem obowiązek stosować akty normatywne, które zostały wprowadzone do obrotu prawnego i to bez względu na istniejące wątpliwości, co do ich zgodności z Konstytucją RP. Natomiast, co do podniesionej argumentacji skarżącego, zgodnie z którą tablica rejestracyjna jest jedynie doposażeniem pojazdu i może być wydana po spełnieniu wymagań określonych w art. 71

ust. 1 i ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym, Kolegium wskazało na przepis art. 74 ust. 2 pkt 2 lit. c tej ustawy, który stanowi, że w celu umożliwienia przejazdu pojazdu związanego z koniecznością dokonania jego badania technicznego (lub naprawy) właściwy starosta dokonuje na wniosek właściciela pojazdu jego czasowej rejestracji. Tym samym twierdzenie skarżącego w tym zakresie uznać należało za chybione.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi Z. G. zarzucił naruszenie:

- art. 84 ust. 3 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że wystawienie przez skarżącego zaświadczenia o przeprowadzonym badaniu technicznym samochodu sprowadzonego z zagranicy, zakończonym wynikiem pozytywnym i dokładnie odzwierciedlającym stan faktyczny poprzez zawarcie informacji, że pojazd nie posiada tablic rejestracyjnych, mieści się w hipotezie powołanego przepisu;

- art. 71 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że wydanie zaświadczenia z badania technicznego z wynikiem pozytywnym samochodu osobowego sprowadzonego z zagranicy jest tożsame z dopuszczeniem pojazdu do ruchu;

- § 2 ust. 3, ust. 4 pkt 2, ust. 5, § 6 rozporządzenia Ministra Transportu Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tym badaniu poprzez przyjęcie, że wykonanie okresowego badania technicznego pojazdu sprowadzonego z zagranicy, który został tam wyrejestrowany i tym samym nie jest zobligowany do posiadania tablic rejestracyjnych jest dokładnie takie same jak badanie okresowe pojazdu zarejestrowanego na terytorium RP;

- art. 32 Konstytucji RP;

- art. 10 § 1 w zw. z art. 81, art. 7 i art. 77, art. 107 § 1 i § 3 K.p.a. poprzez niezapewnienie stronie czynnego udziału w każdym stadium postępowania, niewystarczające ustalenie stanu faktycznego sprawy i zebranego materiału dowodowego oraz zaniechanie zamieszczenia w zaskarżonej decyzji uzasadnienia faktycznego decyzji.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji, poprzedzającej ją decyzji organu I instancji oraz zasądzenie kosztów postępowania. Wniósł także o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji.

W odpowiedzi na skargę Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ł. wniosło o jej oddalenie argumentując, jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2013 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi wstrzymał wykonanie zaskarżonej decyzji.

W dniu 11 marca 2014 r. do akt sprawy wpłynęło pismo procesowe skarżącego stanowiące uzupełnienie skargi. W treści pisma skarżący ponowił zarzuty przedstawione w skardze. W obszernym uzasadnieniu wskazał ponadto na sprzeczności przepisów rozporządzenia wykonawczego z dnia 26 czerwca 2012 r. z przepisami ustawy Prawo o ruchu drogowym w zakresie przeprowadzania badań technicznych pojazdów przed ich pierwszą rejestracją w kraju. Istnienie powyższych sprzeczności potwierdzają w ocenie skarżącego sami urzędnicy, którzy w różnych urzędach na terenie kraju dokonują odmiennej interpretacji przepisów nie pozbawiając diagnostów posiadanych uprawnień. Skarżący podniósł także, że kwestie niespójności rozporządzenia z ustawą były przedmiotem interpelacji posłów i senatorów RP, co spowodowało wystąpienie z wnioskiem do Ministerstwa Transportu Budownictwa i Gospodarki Morskiej z prośbą o rozważenie możliwości dokonania zmian w ustawie, które wyeliminują niespójne przepisy prawa o ruchu drogowym. W dalszej części uzasadnienia skarżący powołując się na treść przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym wskazał na konieczność uprzedniego przeprowadzenia badań technicznych pojazdu w celu rejestracji pojazdu zarówno czasowej, jak i stałej.

Z. G. podniósł ponadto, że wykonane przez niego w dniu 23 października 2012 r. badanie techniczne samochodu marki Opel Insignia, którego wynik został przez organy zakwestionowany z uwagi na brak tablic rejestracyjnych pojazdu, a w konsekwencji doprowadziło do pozbawienia go uprawnień do wykonywania badań technicznych, stanowiło podstawę do wydania przez Prezydenta Miasta Ł. w dniu [...]r. decyzji o rejestracji tego pojazdu. Na zasadność przedstawionej argumentacji skarżący załączył 13 załączników.

W dniu 18 marca 2014 r. do akt sprawy skarżący złożył opinię Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji RP sporządzoną w dniu 18 marca 2014 r.

Odpis powyższej opinii został przesłany do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł., które pismem procesowym z dnia 27 marca 2014 r. zatytułowanym "Głos do protokołu rozprawy z dnia 20 marca 2014 r." uznało, że pozostaje ona bez wpływu na wynik niniejszego postępowania.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych, określone przepisami m.in. art. 1 § 1 i § 2 ustawy z 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) oraz art. 3 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm., dalej: p.p.s.a.), sprowadzają się do kontroli działalności administracji publicznej pod względem jej zgodności z prawem, tj. kontroli zaskarżonego aktu z przepisami postępowania administracyjnego, a także prawidłowości zastosowania i wykładni norm prawa materialnego. Aby wyeliminować z obrotu prawnego akt wydany przez organ administracyjny konieczne jest stwierdzenie,

że doszło w nim do naruszenia bądź przepisu prawa materialnego w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy, bądź przepisu prawa dającego podstawę do wznowienia postępowania, albo też przepisu postępowania w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie (art. 145 § 1 pkt 1 lit. a-c p.p.s.a.). Uwzględnienie skargi następuje również w przypadku stwierdzenia, że zaskarżony akt jest dotknięty jedną z wad wymienionych w art. 156 k.p.a. (art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a.). W razie zaś nieuwzględnienia skargi, sąd skargę oddala (art. 151 p.p.s.a.). Zgodnie natomiast z unormowaniem art. 134 p.p.s.a., sąd dokonując oceny zaskarżonego aktu rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Wychodząc z powyższych przesłanek Sąd doszedł do przekonania, że skarga jest uzasadniona, bowiem zarówno zaskarżona decyzja jak i poprzedzająca ją decyzja organu I instancji zostały wydane z naruszeniem przepisów prawa materialnego.

Materialnoprawną podstawą decyzji podjętych przez organy obu instancji w rozpoznawanej sprawie był art. 84 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (tj. dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm., dalej u.p.r.d.), uzależniający cofnięcie diagnoście uprawnień do wykonywania badań technicznych od rezultatu kontroli przeprowadzonej przez starostę, której efektem końcowym było stwierdzenie, że diagnosta wydawał zaświadczenia albo dokonywał wpisu do rejestru pojazdu danych niezgodnych ze stanem faktycznym lub przepisami. Sąd w składzie rozpoznającym sprawę podziela stanowisko, że art. 84 ust. 3 u.p.r.d. jako przepis o charakterze sankcyjnym powinien być stosowany w sposób ścisły (por. powoływany przez skarżącego wyrok NSA z dnia 20 października 2009 r., sygn. akt II GSK 87/09, lex nr 573546). Orzeczenie to należy rozumieć w ten sposób, że cofnięcie diagnoście uprawnień do dokonywania badań technicznych pojazdów powinno mieć miejsce w sytuacji niebudzącej wątpliwości zaistnienia jednej z przesłanek ustawowych. Zgodnie z art. 84 ust. 1 u.p.r.d., badania techniczne pojazdów wykonuje zatrudniony w stacji kontroli pojazdów uprawniony diagnosta. Nadanie uprawnień do wykonywania zawodu diagnosty następuje po spełnieniu szeregu warunków wymienionych w szczególności w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 4 listopada 2004 r. w sprawie szczególnych wymagań w stosunku do diagnostów (Dz. U. Nr 246, poz. 2469 ze zm.).

Cofnięcie uprawnień do wykonywania badań technicznych reguluje art. 84 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z treścią tego artykułu, starosta cofa diagnoście uprawnienie do wykonywania badań technicznych, jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli, o której mowa w art. 83 ust. 6 stwierdzono:

1/ przeprowadzenie przez diagnostę badania technicznego niezgodnie z określonym zakresem i sposobem wykonania,

2/ wydanie przez diagnostę zaświadczenia albo dokonanie wpisu do dowodu rejestracyjnego pojazdu niezgodnie ze stanem faktycznym lub przepisami.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że cytowany przepis odwołuje się do kontroli, o której mowa w art. 83 ust. 6, gdy tymczasem w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji, art. 83 nie zawierał już ust. 6. Normę tę zastąpił nowo dodany art. 83b, który stanowi, że nadzór nad stacjami kontroli pojazdów sprawuje starosta (ust. 1). W ramach wykonywanego nadzoru starosta co najmniej raz w roku przeprowadza kontrolę stacji kontroli pojazdów w zakresie: a) zgodności stacji z wymaganiami, o których mowa w art. 83 ust.3; b) prawidłowości wykonywania badań technicznych pojazdów; c) prawidłowości prowadzenia wymaganej dokumentacji (art. 83b ust. 2 pkt 1 ustawy). Należy uznać to za oczywiste niedopatrzenie ustawodawcy, który nowelizując treść art. 83, mocą art. 22 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1808) wchodzącą w życie z dniem 21 sierpnia 2004 r., nie dokonał zmian w art. 84 ust. 3 ustawy. W ocenie Sądu nie ulega jednak wątpliwości, że stosując art. 84 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym organ administracji zobowiązany był zastosować art. 83b ust. 2 ustawy (por. wyrok NSA w z dnia 1 października 2008r., sygn. akt I OSK 1450/07, LEX nr 529181).

Przechodząc do oceny merytorycznej należy stwierdzić, że uprawnienie nadane diagnostyce jest porównywalne z innymi uprawnieniami zawodowymi.

W wyroku z dnia 29 marca 2011 r., w sprawie II SA/Bd 1408/10 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy podniósł, że "wykonywanie szeregu zawodów, zaliczonych do tzw. zawodów regulowanych, wymaga nadania uprawnień. W tym miejscu można wspomnieć przykładowo o takich zawodach jak zawód lekarza, pielęgniarki i położnej, weterynarza, diagnosty laboratoryjnego i szereg innych.

Pozbawienie uprawnień wymaganych w wielu zawodach jest poprzedzone postępowaniem dyscyplinarnym prowadzonym przy zastosowaniu procedur karnych, postępowania cywilnego czy administracyjnego. Postępowania dyscyplinarne przewidują:

- ustawa z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko – weterynaryjnych (Dz. U. z 2009 r., Nr 93, poz. 767 ze zm.),
- ustawa z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (Dz. U. Nr 219, poz. 1708 ze zm.),
- ustawa z 19 kwietnia 1991 r. o samorządzie pielęgniarek i położnych (Dz. U. Nr 41, poz. 178 ze zm.),
- ustawa z 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz. U. Nr 5, poz. 42 ze zm.),

- ustawa z 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym (Dz. U. Nr 77, poz. 649 ze zm.),
- ustawa z 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. Nr 73, poz. 443 ze zm.),
- ustawa z 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191 ze zm.),
- ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych (Dz. U. Nr 98, poz. 1071),
- ustawa z 8 czerwca 2001 r. o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów (Dz. U. Nr 73, poz. 763 ze zm.),
- ustawa z 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (Dz. U. Nr 49, poz. 509 ze zm.),
- ustawa z 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie (Dz. U. z 2008 r., Nr 189, poz. 1158 ze zm.) oraz inne ustawy regulujące zawody prawnicze.

Wszystkie te regulacje przewidują pozbawienie uprawnień do wykonywania określonych czynności lub zawodu, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego i zagwarantowaniu obwinionemu określonych gwarancji procesowych. We wszystkich wskazanych uregulowaniach, które mówią o karach w postępowaniu dyscyplinarnym, przewidziana jest gradacja kar. Wszystkie wskazane ustawy jako kary wymieniają w kolejności upomnienie i naganą. W dalszej kolejności przewidziane są kary pieniężne (np. art. 83 ustawy o izbach lekarskich, art. 31 ust. 2 ustawy o biegłych rewidentach..., art. 72 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, art. 51 § 1 Prawa o notariacie), zakazy pełnienia określonych funkcji lub zawieszenie w prawie wykonywania zawodu (ustawa o samorządzie pielęgniarek i położnych, ustawa o izbach lekarskich, ustawa o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów, ustawa o rzecznikach patentowych).

Pozbawienie prawa wykonywania zawodu, wydalenie ze służby (kuratorskiej), skreślenie z listy psychologów, wydalenie z samorządu biegłych rewidentów – są to kary, które wymierzone są w ostateczności. Są one wymienione na ostatnim miejscu w katalogu kar dyscyplinarnych. Zróżnicowanie wymierzonych kar dyscyplinarnych uzasadnione jest zróżnicowanym stopniem naruszenia obowiązków służbowych, rodzajem winy i stopniem nasilenia złej woli oraz innymi okolicznościami obciążającymi i usprawiedliwiającyymi.

Przytoczenie tych wszystkich uregulowań ma na celu wykazanie, że uregulowanie u.p.r.d., mówiące o pozbawieniu uprawnień diagnosty jest ewenementem na tle systemu prawa. Przepis nie wprowadza bowiem żadnych rozróżnień mających na celu zróżnicowanie stopnia winy i tym samym zróżnicowania sankcji. W myśl art. 84 ust. 3 ustawy – Prawo o ruchu drogowym cofnięcie uprawnień diagnosty jest obligatoryjne, niezależnie od stopnia

przewinienia i jego rodzaju. Przepis ten nie daje żadnych uprawnień do miarkowania konsekwencji. Należy podzielić wypowiedzany w literaturze przedmiotu pogląd, że "bez istnienia dostatecznie zróżnicowanego zespołu sankcji trudno byłoby przecież wyobrazić sobie normalne funkcjonowanie regulacji administracyjnoprawnej" (Z. Kmiecik: ogólne zasady prawa i postępowania administracyjnego, Warszawa 2000 str. 122)

Warto wskazać, iż skutek wydania decyzji o cofnięciu uprawnień pociąga za sobą niemożność wydania przez organ osobie zainteresowanej ponownego uprawnienia wcześniej niż po upływie 5 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu uprawnień stała się ostateczna (art. 84 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym). Oznacza to, że decyzja starosty w tym zakresie jest w skutkach równoważna orzeczeniu przez sąd powszechny środka karnego w postaci zakazu wykonywania określonego zawodu lub pełnienia funkcji (wyrok NSA z 31 sierpnia 2006 r. sygn. I OSK 1151/05 Lex nr 275441). Ten rodzaj sankcji nie różni się zbytnio od sankcji kryminalnych. Implikuje to stosowanie zasady, że wątpliwości winny być rozstrzygnięte na korzyść obwinionego.

Tego rodzaju sankcja jest niewątpliwie bardzo dotkliwa i winna być zarezerwowana dla drastycznych naruszeń przez diagnostę prawa.

Nie oznacza jednak, że przy orzekaniu tego rodzaju sankcji administracyjnej nie należy przestrzegać zasad sprawiedliwości a pozbawienie prawa wykonywania zawodu – tak jak to jest w innych uregulowaniach – pozostawić dla sytuacji drastycznych naruszeń prawa".

Sąd w składzie orzekającym w przedmiotowej sprawie w pełni akceptuje powyższe rozważania, które mają znaczenie również dla niniejszego rozstrzygnięcia.

Przenosząc więc powyższe rozważania natury ogólnej na grunt rozpoznawanej sprawy należy przypomnieć, że w toku postępowania stwierdzono, iż diagnosta Z. G. w dniu 23 października 2012 r., w stacji kontroli pojazdów [...], przeprowadził okresowe badanie techniczne pojazdu marki Opel Insignia o nr identyfikacyjnym VIN: [...], które pomimo braku tablic rejestracyjnych przedmiotowego pojazdu (w zaświadczeniu o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu nr [...] z dnia 23 października 2012 r., w rubryce nr rejestracyjny diagnosta zamieścił adnotację o treści "BEZ TABLIC") zakończyło się wynikiem pozytywnym oraz wyznaczeniem przez diagnostę następnego terminu badania technicznego. Podkreślić trzeba, iż okoliczności faktyczne sprawy nie są sporne, natomiast przedmiotem sporu jest, czy po wejściu w życie z dniem 8 października 2012 r. przepisów rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach (Dz. U. z 2012 r., poz. 996), diagnosta mógł przeprowadzić badanie techniczne pojazdu przed pierwszą rejestracją w kraju, który został

sprowadzony z zagranicy bez tablic rejestracyjnych i wydać zaświadczenie o pozytywnym wyniku badania technicznego tego pojazdu.

Organ przywołał przepisy powyżej podanego rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r., które w § 2 ust. 1 pkt 1 lit. b) stanowi, iż zakres okresowego badania technicznego pojazdu obejmuje identyfikację pojazdu, w tym sprawdzenie prawidłowości oznaczeń i stanu tablic rejestracyjnych pojazdu. Załącznik nr 1 do ww. rozporządzenia opatrzony tytułem "Wymagania dotyczące kontroli oraz wytyczne dotyczące oceny usterek podczas przeprowadzania okresowego badania technicznego pojazdu", w pozycji 0.1. (Identyfikacja pojazdu – Tablice rejestracyjne) określa natomiast jakie usterki skutkują uznaniem stanu technicznego za niezadowalający, stanowiąc, iż usterką taką jest m.in. brak tablicy/tablic lub jej/ich mocowanie grozi odpadnięciem, określając jednocześnie tę usterkę jako istotną. Ponadto, § 6 ust. 2 ww. rozporządzenia stanowi, iż w przypadku gdy w pojeździe stwierdzono usterki istotne, uprawniony diagnosta zamieszcza wpis o nich w zaświadczeniu o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu i określa wynik badania technicznego jako negatywny.

Uwzględniając wyżej przywołane przepisy, Kolegium uznało, iż ponad wszelką wątpliwość diagnosta Z. G. wydał zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu Nr [...] z dnia 23 października 2012 r. niezgodnie z przepisami, tj. przywołanym powyżej § 6 ust. 2 ww. rozporządzenia, albowiem pomimo stwierdzenia usterki istotnej (brak tablic rejestracyjnych), określił wynik badania technicznego jako pozytywny.

Skarżący, opierając się m. in. na stanowisku i opiniach Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji RP Oddział w K., podkreślał, że przepisy § 2 ust. 3, ust. 4 pkt 2, ust. 5 oraz § 6 ust. 2 rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r., dotyczą wyłącznie pojazdów, które są zarejestrowane i winny być zatem obowiązkowo wyposażone w tablice rejestracyjne. Nie odnoszą się natomiast do sytuacji, gdy badaniu technicznemu podlega pojazd sprowadzony z zagranicy, który tam został wyrejestrowany i tym samym nie jest zobligowany do posiadania tablic rejestracyjnych. Strona wskazywała również na istniejącą, w jej ocenie, sprzeczność zapisów rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r. z regulacjami zawartymi w ustawie Prawo o ruchu drogowym, zwłaszcza z art. 71 ust. 1 oraz 81 ust. 3 tej ustawy.

Sąd podziela stanowisko skarżącego, iż przepisy rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach nie są spójne z zapisami ustawy Prawo o ruchu drogowym, a dokonanie ich

interpretacji w sposób zaprezentowany w niniejszej sprawie przez organy administracji, prowadzi wręcz do wniosku, że są one z tą ustawą sprzeczne.

Art. 81 ust. 1 - 3 u.p.r.d. (w brzmieniu obowiązującym w dniu przeprowadzania badania technicznego) stanowił, iż właściciel pojazdu samochodowego, ciągnika rolniczego, pojazdu wolnobieżnego wchodzącego w skład kolejki turystycznej, motoroweru lub przyczepy jest obowiązany przedstawiać go do badania technicznego. Badania techniczne dzieli się na badania okresowe i badania dodatkowe. Okresowe badanie techniczne po raz pierwszy jest przeprowadzane przed pierwszą rejestracją pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Z powyższego przepisu wynika zatem wprost, że przed dokonaniem pierwszej rejestracji na terenie kraju - w tym także czasowej, pojazdu sprowadzonego z zagranicy, winien on podlegać okresowemu badaniu technicznemu. Przepis ten nie zawiera w swojej dyspozycji zapisów, które świadczyłyby, że odnosi się on wyłącznie do pojazdów, które zostały przemieszczone na terytorium Polski jako pojazdy zarejestrowane, wyposażone w zagraniczne tablice rejestracyjne. Powyższe potwierdza zapis art. 71 ust. 1 i 2 u.p.r.d., stanowiący iż dokumentem stwierdzającym dopuszczenie do ruchu pojazdu samochodowego, ciągnika rolniczego, pojazdu wolnobieżnego wchodzącego w skład kolejki turystycznej, motoroweru lub przyczepy jest dowód rejestracyjny albo pozwolenie czasowe (ust. 1 zd. 1). Pojazdy określone w ust. 1 są dopuszczone do ruchu, jeżeli odpowiadają warunkom określonym w art. 66 oraz są zarejestrowane i zaopatrzone w zalegalizowane tablice (tablicę) rejestracyjne, a w przypadku pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli, w nalepkę kontrolną. Z brzmienia tego przepisu wynika zatem, iż aby pojazd mógł uzyskać dokument dopuszczający go do ruchu w postaci dowodu rejestracyjnego czy też pozwolenia czasowego, musi najpierw zostać stwierdzone, że odpowiada warunkom określonym w art. 66 u.p.r.d., czyli że spełnia warunki techniczne określone dla pojazdów, co może potwierdzić wyłącznie diagnosta w ramach badania technicznego takiego pojazdu (§ 1 pkt 1b rozporządzenia w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów). Z całą pewnością uznać natomiast należy, że urzędnik wydający dowód rejestracyjny czy pozwolenie czasowe nie ma kompetencji do stwierdzenia, czy pojazd podlegający rejestracji odpowiada warunkom określony w art. 66 u.p.r.d.

W ocenie sądu, powyższe zapisy ustawowe, upoważniają do dokonania takiej interpretacji zapisów rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r., iż § 2 pkt 1b tego aktu prawnego odnosi się do okresowego badania technicznego pojazdu, który jest zarejestrowany i wobec tego do jego obowiązkowego wyposażenia należą tablice rejestracyjne. W sytuacji natomiast, gdy pojazd jest rejestrowany po raz pierwszy na terenie kraju i przemieszczony został np. na lawecie jako pojazd wyrejestrowany, bez ważnych tablic rejestracyjnych, to pierwszą czynnością związaną

z rejestracją tego pojazdu na terenie kraju powinno być przeprowadzenie badania technicznego, które umożliwi dopuszczenie takiego pojazdu do ruchu. W takim przypadku, w czasie okresowego badania technicznego, diagnosta nie sprawdza stanu tablic rejestracyjnych, skoro pojazd nie ma obowiązku ich posiadania, a sam brak tablic nie może skutkować negatywnym wynikiem badania.

Podkreślić należy, iż przed wejściem w życie rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach, taka właśnie procedura była stosowana wobec pojazdów sprowadzonych z zagranicy i wyrejestrowanych, bez ważnych tablic rejestracyjnych. Nowe rozporządzenie zostało przygotowane w związku z koniecznością implementacji dyrektywy Komisji 2010/48/UE z dnia 5 lipca 2010 r. dostosowującej do postępu technicznego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/40/WE w sprawie badań zdatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep (Dz. Urz. WE L 173 z 8 lipca 2010 r.). Dyrektywa nie wprowadza jednak bezwzględnego obowiązku identyfikacji pojazdu w czasie badania technicznego na podstawie tablic rejestracyjnych. Z regulacji odnoszącej się do minimalnych wymogów dotyczących kontroli wyniku, iż tablice rejestracyjne podlegają kontroli wzrokowej, jeżeli są obowiązkowe na podstawie wymogów. Wymogi oznaczają natomiast wymogi dotyczące homologacji typu obowiązujące w dniu zatwierdzenia, pierwszej rejestracji lub pierwszego dopuszczenia do ruchu, wymogi dotyczące wyposażenia lub prawodawstwa krajowe właściwe dla kraju rejestracji pojazdu.

Do powyższych argumentów skarżącego organy w ogóle się nie odniosły, stwierdziły jedynie, że rolą diagnosty jest realizowanie obowiązujących przepisów prawa, a nie ich krytyka. Niewątpliwie diagnosta nie posiada kompetencji do oceny obowiązujących przepisów prawa, jednak skoro zmuszony jest do stosowania przepisów, które budzą wątpliwości i nie są spójne, to w pierwszej kolejności winien odwoływać się w swoim działaniu do zapisów ustawowych.

Jeszcze raz należy podkreślić, że art. 84 ust. 3 u.p.r.d. - jako przepis o charakterze sankcyjnym, powinien być stosowany w sposób ścisły. Orzeczenie to należy rozumieć w ten sposób, że cofnięcie diagnosty uprawnień do wykonywania badań technicznych pojazdów powinno mieć miejsce w sytuacji niebudzącej wątpliwości zaistnienia jednej z przesłanek ustawowych. Jeżeli więc zachowanie skarżącego nie było ewidentnym naruszeniem przepisów, a wynikało z możliwej ich interpretacji, to wszelkie wątpliwości należało tłumaczyć na korzyść skarżącego.

W orzecznictwie sądów administracyjnych podkreśla się, że nie ulega wątpliwości, że celem interpretowanego przepisu art. 84 ust. 3 jest odsunięcie od czynności diagnostycznych

nierzetelnych diagnostów. Konsekwencje naruszania podstawowych zasad wykonywania zawodu diagnosty i dopuszczenie do ruchu pojazdów o niesprawdzonym stanie technicznym doprowadziłyby do zagrożenia najistotniejszych dóbr chronionych prawem, jakimi są życie i zdrowie ludzkie. Należy podkreślić, iż biorąc pod uwagę bardzo dotkliwe sankcje przewidziane przez ustawodawcę wobec diagnosty, któremu wykazane zostanie naruszenie przepisów, lub prowadzenie czynności kontrolnych z rażącym naruszeniem przyjętych zasad, konieczne staje się niezwykle wnikliwe i staranne badanie każdej tego rodzaju sprawy, zarówno przez organy administracji publicznej, jak i sąd administracyjny. Nie może być bowiem tak, iż pochopne działanie organu i subiektywna ocena urzędników zadecyduje o tym, że w gruncie rzeczy z błahych powodów pozbawiać się będzie obywatela uprawnień, które decydują nie tylko o jego statusie zawodowym, ale także o statusie materialnym jego rodziny (por. wyrok NSA z dnia 31 sierpnia 2006 r., w sprawie I OSK 1151/05).

Sąd stwierdził zatem, że argumentacja skarżącego zaprezentowana w niniejszej sprawie zasługuje na uwzględnienie. Sposób przeprowadzenia w dniu 23 października 2012 r. badania technicznego pojazdu marki Opel Insignia nr VIN [...] i wypełnienia zaświadczenia przez skarżącego, który nie jest prawnikiem, był wynikiem takiego rozumienia przez niego przepisów, a nie ewidentnym ich naruszeniem, co uzasadniałoby postawienie skarżącemu zarzutu niebudzącego wątpliwości wydania zaświadczenia niezgodnie z przepisami. Zachowania skarżącego nie można zakwalifikować jako umyślnego naruszenia przepisów, nierzetelnego postępowania, którego skutkiem było dopuszczenie do ruchu pojazdu stwarzającego bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego. Tym bardziej, gdy z załączonej przez skarżącego do akt sądowych dokumentacji wynika, że pojazd marki Opel Insignia nr VIN [...] został w dniu 24 października 2012 r. zarejestrowany w oparciu o przeprowadzone przez niego badanie techniczne.

Nie bez znaczenia jest również podnoszony przez skarżącego fakt, iż badanie techniczne w/w pojazdu Opel Insignia zostało wykonane w dniu 23 października 2012 r., czyli dwa tygodnie po wejściu w życie nowego rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach. Przy interpretacji nowych przepisów nie mógł on zatem odwołać się do urzędowych wyjaśnień czy też praktyki, której jeszcze nie było. Dokonując interpretacji nowego rozporządzenia skarżący oparł się na zapisach ustawowych będących podstawą do wydania rozporządzenia, stanowisku Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji RP w sprawie okresowego badania technicznego pojazdu przeprowadzanego po raz pierwszy przed pierwszą rejestracją na terytorium RP i dodatkowego badania technicznego w sytuacji braku tablic rejestracyjnych, które otrzymał na szkoleniu organizowanym przez to stowarzyszenie w dniu 22 września 2012 r. (k. 7a i 5a akt admin.) oraz własnym

doświadczeniu i wiedzy zawodowej. Z tego powodu, iż obecnie wykształciła się praktyka, że okresowe badanie techniczne pojazdu po raz pierwszy przed pierwszą rejestracją na terytorium RP, przeprowadzane jest dopiero po uzyskaniu przez pojazd (na podstawie art. 74 ust. 2 pkt 2c u.p.r.d.) pozwolenia czasowego i zalegalizowanych tablic rejestracyjnych, nie może być decydujące dla oceny działań skarżącego podjętych w październiku 2012 r. Zdaniem Sądu, z punktu widzenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, dokonana przez stronę interpretacja zapisów rozporządzenia z dnia 26 czerwca 2012 r. w powiązaniu z zapisami ustawy o ruchu drogowym, jest bardziej zasadna i racjonalna niż przyjęta obecnie praktyka. Trudno bowiem dopatrzeć się racjonalności w czasowym dopuszczeniu do ruchu pojazdu, który przed czasową rejestracją nie został poddany badaniu technicznemu, a zatem nie ma pewności, czy jego udział w ruchu drogowym nie zagraża bezpieczeństwu.

Zdaniem Sądu, zaakceptowanie, iż w okolicznościach przedmiotowej sprawy uzasadnione jest cofnięcie skarżącemu uprawnienia diagnosty z powodu wydania zaświadczenia niezgodnego z przepisami prawa, prowadziłoby do pozostawienia w obrocie prawnym rozstrzygnięcia niezwykle formalistycznego i pomijającego cel przepisu art. 84 ust. 3 u.p.r.d. Tymczasem, wszelkie wątpliwości faktyczne i prawne powinny być tłumaczone przez organy zawsze na korzyść osoby, której postępowanie administracyjne w przedmiocie cofnięcia uprawnień diagnosty dotyczy. Taka postawa organów administracji, z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie zdaje się być nie do pogodzenia również z konstytucyjną zasadą proporcjonalności.

Reasumując, w kontekście art. 84 ust. 3 pkt 2 u.p.r.d., możliwość nałożenia sankcji w postaci cofnięcia uprawnienia do wykonywania badań technicznych, wymaga stwierdzenia ewidentnego naruszenia przepisu prawa, który reguluje czynności diagnosty podlegające ocenie w trakcie prowadzonej przez starostę kontroli. Dlatego też Sąd stwierdził, że w sprawie doszło do naruszenia wskazanego przepisu prawa materialnego art. 84 ust. 3 pkt 2 u.p.r.d., poprzez niewłaściwe zastosowanie tej normy do ustalonego w sprawie stanu faktycznego.

Sąd nie dopatrzył się natomiast naruszenia przez organ przepisów prawa procesowego, w szczególności art. 10 § 1 w zw. z art. 81, art. 7 i art. 77, art. 107 § 1 i § 3 k.p.a. Stan faktyczny sprawy jest niesporny, a zgromadzony materiał dowodowy uznać należy za wystarczający do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia. Skarżący miał zapewniony czynny udział na każdym etapie postępowania, z czego korzystał wnosząc pisma procesowe i składając wyjaśnienia.

Wobec przedstawionych wyżej okoliczności Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi stwierdzając, że decyzje wydane zostały z naruszeniem prawa materialnego w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a w związku z art. 135

ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzekł jak w sentencji. Na mocy art. 152 wskazanej ustawy, Sąd orzekł, że zaskarżona decyzja nie może być wykonana do czasu uprawomocnienia się wyroku. Orzeczenie o kosztach uzasadnione jest treścią art. 200 tej ustawy, który stanowi, że w razie uwzględnienia skargi przez sąd pierwszej instancji, przysługuje skarżącemu od organu, który wydał zaskarżony akt lub podjął zaskarżoną czynność albo dopuścił się beczynności, zwrot kosztów postępowania niezbędnych do celowego dochodzenia praw.

e.o.